

จะ ใช้ ต อ น เป็น
ห รื อ จะ เห็น ต อ น ต าย

บุคคลผู้ทำบาปย่อมเดือดร้อนในโลกนี้ ย่อมเดือดร้อน
ในโลกหน้า ย่อมเดือดร้อนในโลกทั้งสอง บุคคลผู้ทำบาปนั้น
ย่อมเดือดร้อนว่า บาปอกุศลเราได้ทำไว้แล้ว บาปนั้นย่อมนำ
เขาไปสู่ทุกข์ ทำให้เดือดร้อนอย่างยิ่ง

จะเชื่อตอนเป็นหรือจะเห็นตอนตาย

๓๓๕

การพัฒนาจิตเพื่อการฝึกฝนอบรมตนเองถือเป็นเรื่องใหญ่ และเป็นเรื่องที่สำคัญมาก เพราะเป็นรากฐานของการพัฒนาในทุกสิ่ง ชีวิตของเราจะสูงส่งขึ้นหรือตกต่ำลง ก็ขึ้นอยู่กับการพัฒนาตนเองในภพชาติปัจจุบันนี้เป็นสำคัญ อุปสรรคต่างๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิต ถือว่าเป็นสิ่งที่ช่วยหล่อหลอมชีวิตของเราให้แข็งแกร่งยิ่งขึ้น เหมือนเพชรกว่าจะฉายแสงแวววาวเป็นที่ดึงดูดตาดึงดูดใจของผู้ที่ได้พบเห็น ก็ต้องผ่านแรงกดดันของโลกและผ่านการเจียรไนมาก่อนแล้ว จึงจะมีความงดงามและทรงคุณค่า เช่นเดียวกับบนเส้นทางของการสร้างบารมีเพื่อให้เป็นผู้มีความสมบูรณ์พร้อมในทุกด้าน บางครั้งก็อาจต้องมีอุปสรรคบ้าง หรือบางทีเราก็ไม่ทราบว่ สิ่งที่พบมันเกิดขึ้นเพราะอะไร และไม่ทราบว่า จะแก้ไขได้อย่างไร ที่สำคัญไม่รู้ว่าจะไปถามใครได้ เมื่อใดที่ยังไม่พบทางออก ก็ขอให้ลองหลับตาของเราลงเบาๆ ปล่อยวางเรื่องราวที่ผ่านเข้ามาในชีวิตทั้งหมด แล้วทำใจให้หยุดนิ่งอยู่ตรงกลาง ถึงเวลาเมื่อใจสงบ เราก็จะพบทางออก และช่องทางแห่งความสำเร็จได้

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ว่า

“อิธ ตปฺปติ เปจฺจ ตปฺปติ

ปาปการี อุกฺยตฺถ ตปฺปติ

จะเชื่อตอนเป็นหรือจะเห็นตอนตาย

๓๔๐

ปapie เม กตุนติ ตปปติ ภิกขุโย ตปปติ ทุคคตติ คตโต

บุคคลผู้ทำบาปย่อมเดือดร้อนในโลกนี้ ย่อมเดือดร้อนในโลกหน้า ย่อมเดือดร้อนในโลกทั้งสอง บุคคลผู้ทำบาปนั้น ย่อมเดือดร้อนว่า บาปอกุศลเราได้ทำไว้แล้ว บาปนั้นย่อม นำเขาไปสู่ทุคติ ทำให้เดือดร้อนอย่างยิ่ง”

ในกระแสของสังคมโลกยุคปัจจุบัน มีสิ่งเป็นที่ล่อตาล่อใจมากมาย เรียกว่า เบญจกามคุณ คือทำให้มนุษย์เหินห่างจากการทำความดี เมื่อไม่ทำความดีอกุศลก็เข้าแทรก ทำให้เกิดความพอใจกับการแสวงหาความสุข ที่เกิดจากวัตถุภายนอก มากกว่าที่จะหันมาแสวงหาความสุขจากภายใน ทำให้มนุษย์มีความทะยานอยากอยู่ร่ำไป ถ้าหากไม่ได้กัลยาณมิตรคนแรก คือบิดามารดา คอยสั่งสอนอบรมลูกให้เจริญเติบโตด้วยความรู้คู่คุณธรรม รวมทั้งได้ครูบาอาจารย์ผู้คอยพร่ำสอนให้ลูกศิษย์ดำเนินชีวิตอยู่บนโลกนี้อย่างถูกต้องแล้วละก็ เส้นทางชีวิตของบุคคลนั้น อาจต้องจมปลักอยู่กับเบญจกามคุณและพบกับความเสื่อมได้

การจะได้เบญจกามคุณเหล่านั้นมา ก็ไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะจะต้องทำการแก่งแย่งชิงดีกัน มีทั้งคู่แข่งและคู่แข่ง

จะเชื่อตอนเป็นหรือจะเห็นตอนตาย

๓๔๑

ทำให้ต้องทำบาปอกุศล บางครั้งถึงกับเข่นฆ่ากัน ลักขโมยบ้าง ต้องผิดศีลกาเม โภกมตเทจ ทำทุกอย่างเพื่อให้ได้มาซึ่งรูป เสี่ยง กลิ่น รส สัมผัสต่างๆ ที่ปรารถนา ที่ระคนไปด้วยกิเลสตัณหา ความผิดพลาดของชีวิตที่หลงไปทำบาปอกุศลไว้นั้น ทำให้ชีวิต ต้องเดือดร้อนใจ นึกถึงเมื่อไรใจก็เศร้าหมองไม่ผ่อนคลาย ร้อนทั้ง ตนเอง ร้อนทั้งคนอื่น ร้อนทั้งชาตินี้และชาติหน้า วิชากรรม อันแผ่ร้อนมันจะคอยส่งผลต่อๆ กันไปข้ามภพข้ามชาติทีเดียว

*ดังเรื่องจริงที่เคยเกิดขึ้นในสมัยพุทธกาล ในกรุง- พาราณสี มีคฤหบดีท่านหนึ่ง ชื่อจุฬเศรษฐี เป็นคนไม่มีศรัทธา ในพระพุทธานุสา จึงไม่มีความเลื่อมใสในการให้ทาน เป็นคน ตระหนี่ถี่เหนียว ไม่เอื้อเฟื้อต่อการบำเพ็ญบุญ ชอบทูปติข้าทาส บริวาร ไม่พอใจใครก็ทำโทษคนนั้นจนถึงกับเลือดตกยางออก เห็นใครทำบุญให้ทานก็จะเข้าไปห้ามไม่ให้ทำ เมื่อถึงเวลาตัวเอง เสียดชีวิตลง ก็ไปบังเกิดเป็นเปรต มีร่างกายปราศจากเนื้อและ เลือด มีเพียงหนังหุ้มกระดูกและเอ็น มีศีรษะโล้น ปราศจาก เลื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม เป็นเปรตซีเปลือยน่าเกลียดน่ากลัวมาก

ฝ่ายบุตรสาวของเศรษฐีชื่อว่า อนุลา ซึ่งไปอยู่กับสามี

จะเชื่อตอนเป็นหรือจะเห็นตอนตาย

๓๔๒

อีกเมืองหนึ่ง เมื่อรู้ว่าบิดาเสียชีวิตแล้ว ก็ตั้งใจจัดภัตตาหารหวานคาวเป็นอย่างดี แล้วเชิญพรหมณ์มารับประทานอาหารที่บ้านของตน เพื่อจะทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้ผู้เป็นบิดา ฝ่ายเปรตเมื่อรู้ดังนั้นก็ไปที่อันธกนิษนคร เมื่อเหาะไปถึงกรุงราชคฤห์บังเอิญว่า ตกตึกคืบนั้น พระเจ้าอชาตศัตรูกำลังยืนชมดวงจันทร์ในยามราตรี ทรงนึกถึงพระบิดาที่ตนเองเป็นผู้รับสั่งให้ทำปิณฑาต เมื่อนึกถึงอนันตริยกรรม ที่ทำลงไปจึงไม่อาจบรรทมหลับได้ เพราะความเดือดร้อนใจและทรงฝันร้ายเป็นประจำ พระองค์จึงเสด็จขึ้นไปบนปราสาท เมื่อมองออกมานอกช่องพระแกล ก็ทอดพระเนตรเห็นเปรตตนนั้น ลอยผ่านมาพอดี ทรงเข้าพระทัยว่าเป็นสมณะผู้ไม่มีผ้าไตรจีวร จึงตรัสถามว่า

“ท่านผู้เจริญ ท่านเป็นบรรพชิตเปลือยกายในยามราตรีเช่นนี้ จะเร่งรีบไปที่ไหนกัน ท่านปรารถนาจะให้เราช่วยบ้างไหม เราเป็นพระราชา สามารถจะให้อัฐฐบริวารแก่ท่านได้ทุกอย่าง ขอเพียงท่านเอ่ยปากบอกมาเถอะ เราจะชวนขวายเป็นให้”

เมื่อเปรตถูกพระราชตรัสถาม ก็หยุดยืนอยู่กลางอากาศ ทูลตอบไปว่า “ข้าพระองค์ไม่ใช่สมณะ ข้าพระองค์เคยเป็นคฤหบดีผู้มั่งคั่งอยู่ในกรุงพาราณสี แต่เพราะเป็นคนตระหนี่ ไม่เคยให้สิ่งของแก่ใครๆ เป็นคนทศิล แสวงหาทรัพย์บนความทุกข์ยาก

จะเชื่อตอนเป็นหรือจะเห็นตอนตาย

๓๔๓

ของคนอื่น อีกทั้งสองนให้คนในบ้านไม่ให้ทานกับใครอีกด้วย ให้ตระหนัหวงแหนทรัพย์เอาไว้ ทรัพย์เก่าอย่าให้หมดไป ทรัพย์ใหม่ต้องเพิ่มขึ้นทุกวัน

บัดนี้ เมื่อข้าพระองค์มีสภาพต้องมาเป็นเปรต จึงได้รู้ถึง ผลกรรมอันแผ่รื้อนของตนเองแล้ว แม้ปรารถนาอาหารที่ หมูญาติพากันทำบุญแล้วอุทิศส่วนกุศลให้ ก็ไม่มีญาติคนไหน ทำบุญให้กับข้าพระองค์เลย เพราะทุกคนเป็นคนตระหนัหมด ญาติเหล่านั้นไม่เชื่อเรื่องบุญและบาป มัวทำบาปกันเป็นอาฉิม ไม่นานก็จะมาเกิดเป็นเปรตเหมือนกับข้าพระองค์ แต่ยังมีลูกสาว ของข้าพระองค์ชื่อ อนุลา นางอยู่ไกลจากที่นี่มาก ยังนึกถึง ข้าพระองค์ ตั้งใจจะถวายทานแด่พราหมณ์แล้วอุทิศส่วนกุศล ให้กับข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะไปเมืองอันธกวินนคร เพื่อรับ ส่วนกุศลที่ลูกสาวอุทิศให้”

พระราชาทรงสนพระทัยมาก จึงทรงรับสั่งกับเปรตไปว่า “ถ้าท่านได้เสวยผลทานที่ลูกสาวทำให้แล้ว ก็ช่วยกลับมาบอก แก่เราด้วยเถอะ” จุฬเศรษฐีเปรตทูลรับพระดำรัสแล้ว ก็เหาะ ต่อไปถึงอันธกวินนคร แต่ไม่ได้รับผลแห่งทานนั้น เพราะ พราหมณ์ทั้งหลายที่มาบริโภคาอาหารของนางล้วนเป็นผู้ไม่มีศีล ไม่สมควรแก่ทักษิณา จึงไม่สามารถหลุดพ้นจากอัตรภาพของ

จะเชื่อตอนเป็นหรือจะเห็นตอนตาย

๓๔๔

เปรตนี้ไปได้ เปรตกลับมารุงราชคฤห์อีก และไปปรากฏกาย
เฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าอชาตศัตรู พร้อมทั้งเล่าเรื่อง
ความเป็นไปทั้งหมดให้พระองค์ทรงทราบ

พระเจ้าอชาตศัตรูเมื่อทรงทราบว่า การจะหลุดพ้นจาก
สภาพของเปรตได้ ต้องถวายสังฆทานแด่ภิกษุสงฆ์ผู้เป็นนาบุญ
อันเลิศต่างหาก จึงตรัสกับเปรตไปว่า “ในวันพรุ่งนี้ให้ท่านมา
คอยรับส่วนบุญส่วนกุศลที่เราจะอุทิศให้ ซึ่งเกิดจากการได้ถวาย
ทานกับทักขิไณยบุคคล” ครั้นรุ่งเช้า พระราชาทรงถวายทาน
อันประณีตแด่สงฆ์ด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เอง ทรงกราบทูล
เรื่องราวนั้นแด่พระตถาคตเจ้า ทันทิที่พระเจ้าอชาตศัตรูทรง
อุทิศส่วนกุศลไปให้ ร่างของเปรตก็เปลี่ยนเป็นเทพผู้มีรัศมีกาย
สว่าง มีวิมานอันเป็นทิพย์บังเกิดขึ้นทันที

เทพบุตรนั้นมาปรากฏเฉพาะพระพักตร์ของพระราชา
กราบทูลว่า “ข้าพระองค์เป็นเทพผู้มีฤทธิ์ มนุษย์ทั้งหลายผู้มี
ฤทธิ์เสมอด้วยข้าพระองค์ไม่มี ขอพระองค์ทรงทอดพระเนตรดู
อานุภาพอันหาประมาณมิได้ของข้าพระองค์เถิด นี่เป็นผลที่เกิด
จากอนุโมทนาบุญ ในการถวายสังฆทานของพระองค์แด่ภิกษุ
สงฆ์เป็นทักขิไณยบุคคลอันเลิศ เป็นเนื่อนาบุญอันเยี่ยม ทำให้
เกิดอานิสงส์อันจักนับจักประมาณมิได้แก่ข้าพระองค์ บัดนี้

จะเชื่อตอนเป็นหรือจะเห็นตอนตาย

๓๔๕

ข้าพระองค์เอบอ้อมด้วยทิพยสมบัติมากมายที่พระองค์ทรงอุทิศให้ มีความสุขยิ่งนัก” แล้วก็ทูลลาพระราชบิดาไปสู่สุคติโลกสวรรค์

เมื่อเปรตทูลลากลับไปแล้ว พระเจ้าอชาตศัตรูจึงทูลเรื่องนั้นแก่พระภิกษุทั้งหลาย เพราะอาศัยเรื่องของเปรตเมื่อภิกษุทั้งหลายกราบทูลให้ทราบนั้น พระพุทธองค์จึงทรงแสดงธรรมแก่พุทธบริษัทที่มาฟังธรรมในวันนั้นว่า “อริยมรรคมีองค์ ๘ มีในทีใด เนื่อนาบุญก็มีอยู่ในทีนั้น พระสงฆ์ท่านนั้นเป็นประมุขของผู้บูชา ลังฆทานเป็นประมุขของผู้หวังบุญ พืชแม้มีจำนวนน้อยที่บุคคลหว่านแล้วในนาดี เมื่อฝนโปรยลงมาโดยสม่ำเสมอ ผลิตผลย่อมยังชวานาให้เกิดความปลาบปลื้มใจ ฉันท ทานแม้มีน้อยที่บุคคลบริจาคแล้วในท่านผู้เป็นทักษิณียบุคคล มีศีล มีคุณความดี เป็นผู้คงที่ บุญย่อมมีผลมาก ฉันทนั้นเหมือนกัน ทานที่บุคคลให้แล้วในเขตใดมีผลมาก ควรเลือกให้ในเขตนั้น” เมื่อมหาชนฟังธรรมแล้ว ก็สละมลทินคือความตระหนี่ เป็นผู้ยินดีในการทำบุญให้ทานยิ่งๆ ขึ้นไป

เมื่อทุกท่านรับทราบเช่นนี้แล้ว ก็อย่าได้ตระหนี่ อย่าประมาทในชีวิต ให้รีบหมั่นสั่งสมบุญให้เต็มที่ จะได้ไม่ต้องไปเกิดในอบาย ไปรอลส่วนบุญจากคนอื่นเขาอุทิศไปให้ ต้องให้ได้ทิพยสมบัติมาด้วยตัวของเราเองจะดีกว่า ปัจจุบันนี้มีพระสงฆ์

จะเชื่อตอนเป็นหรือจะเห็นตอนตาย

๓๔๖

ซึ่งเป็นเนื่อนาบุญอันเลิศอยู่มากมาย ไทยธรรมของเราก็พอ แสวงหามาได้ เหลืออยู่เพียงอย่างเดียวคือ รู้จักเพิ่มเติมความ ศรัทธาเข้าไปและหาโอกาสสั่งสมบุญให้เต็มที่ แล้วเราจะมี ชีวิตที่สดใส ไม่ต้องเดือดร้อนใจในภายหลัง จะมีแต่ความสุข ยิ่งๆ ขึ้นไปในปรโลกกันทุกคน

คนที่เกิดมากินบุญเก่าอย่างเดียวโดยไม่ได้สร้างบุญใหม่ไว้ ก็จะต้องไปพบกับชีวิตที่น่ารันทดหดหู่อย่างนี้แหละ ผู้กินบุญเก่า ย่อมโคกเศร้าในปรโลก นี่เป็นกฎแห่งการกระทำของสรรพสัตว์ เป็นกฎเกณฑ์ในสังสารวัฏที่เราจะหลีกเลี่ยงไม่ได้ เรื่องกฎแห่ง กรรมนี้ถึงแม้จะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ตาม แต่ความจริงมันก็เป็น อย่างนั้นอยู่แล้ว เพราะประกอบเหตุไว้เช่นไรย่อมได้รับผลเช่นนั้น และก็อย่ามัวคิดว่าเมื่อเราตายไปแล้ว หมู่ญาติจะทำบุญอุทิศ ส่วนกุศลไปให้ บางทีเขาก็อาจลืมเราไปแล้ว ทางที่ดีที่สุดคือ ตนเองกระทำไว้ดีกว่า อย่าไปหวังพึ่งคนอื่น เพราะฉะนั้น ในขณะที่เรายังมีชีวิตอยู่ ควรรีบสั่งสมบุญไว้ให้มากๆ อย่าได้ ประมาทชะล่าใจ อย่าเพิ่งไปปลื้มใจกับทรัพย์สมบัติที่เราหา มาได้ ควรเอาทรัพย์นั้นมาสร้างบารมีให้เต็มที่ แล้วเราจะได้ ทั้งความรวย ความสวย ความฉลาด แล้วจะสมปรารถนาใน ทุกๆ สิ่งไปทุกภพทุกชาติกัน